

ת"פ 9161/12/17 - מדינת ישראל נגד אלכסנדר צ'רניאק

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 9161-12-17 מדינת ישראל נ' צ'רניאק
בפני כבוד השופטת אדנקו סבחת- חיימוביץ

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אלכסנדר צ'רניאק

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד עדי סעדיה

הנאשם בעצמו

ב"כ הנאשם עו"ד רסקין אלכס

הכרעת דין

כתב האישום

1. כתב האישום מייחס לנאשם עבירות של תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, שימוש בכוח או באיומים למנוע מעצר ואיומים.

על פי המתואר בכתב האישום ביום 23.10.16 בשעה 18:00 או בסמוך לכך הזעיקה שכנתו של הנאשם את המשטרה בטענה שזה תקף אותה וגזם עצים המצויים בשטח ביתה.

בסמוך לכך הגיעו למקום השוטרים רון בר-ששת ושניר לוי ופגשו בשכנה שסיפרה את שארע והצביעה על הנאשם שישב בחצר ביתו. השוטר לוי הודיע לנאשם, כי הוא מהמשטרה ובקרוב יגש לביתו והנאשם בתגובה ענה לו "טוב נו". בהמשך התקדמו השוטרים לעבר הנאשם ששהה בחצר ביתו וביקשו ממנו לפתוח את שער הכניסה תוך

עמוד 1

שהזדהו כשוטרים והציגו תעודת מינוי. הנאשם בתגובה הניף את ידו ואמר "תביאו פרקליטות אתם לא משטרה" נכנס לבית וסגר את חלון הוויטרינה (להלן: "החלון"). השוטרים הזעיקו כוחות משטרה נוספים. השוטרים אביחי מרשה ואליאל אסולין בסיוע שכן אחר נכנסו לחצר הבית ודפקו על דלת הבית של הנאשם תוך שהם צועקים ומזדהים כשוטרים אך הנאשם לא פתח את הדלת. השוטרים לוי, אסולין ובר-ששת התקדמו לעבר חזית הבית כשמתוך הבית נשמעו צעקות רמות. שניר ואסולין דפקו על החלון מספר פעמים אך הנאשם סירב לפתוח את הבית וצעק "לא, לא, לא" השוטרים לוי ואסולין ניסו לפתוח את החלון מבחוץ בעוד הנאשם סוגר אותו וצועק "היזהרו יש לי נשק".

הנאשם פתח את החלון והשוטרים הזדהו בפניו וביקשו ממנו לפתוח את דלת הבית אך זה סירב וסגר בכוח את החלון כשהשוטרים לוי ואסולין מנסים למנוע ממנו לעשות כן. השוטר לוי ניפץ את החלון באמצעות קת האקדח שברשותו, פתח את החלון ואת הדלת ונכנס לבית ביחד עם השוטרים אסולין ובר-ששת והודיע לנאשם שישב באותה עת על הספה בבית, כי הוא עצור. הנאשם החל להשתולל, נשכב על הרצפה, צעק וסירב לאפשר לבר-ששת לאזוק את ידיו. הנאשם סירב לקום לבקשת מרשה על מנת שיוכל לנעול לו נעליים והמשיך לצעוק. בעת שהשוטרים מרשה ולוי הובילו את הנאשם, בסמוך ליציאה מהבית נשך הנאשם את מרשה בירך ימין מעל הברך ולא חדל עד שמרשה היכה אותו על כתפו.

המענה לכתב האישום

2. הנאשם הכחיש את שיוחס לו מפי שכנתו.

הנאשם לא פתח את הדלת, כי סבר שאין מדובר בשוטרים לנוכח דברי השכנה, כי תזמין אנשים שיפגעו בו וחששו שאלה נשלחו על ידה. רעייתו התקשרה בעצמה למשטרה, נוכח הנחתם שאין מדובר בשוטרים.

הנאשם הכחיש שהשוטרים הזדהו בפניו. השוטרים נכנסו עם אקדחים שלופים, גרמו לנזק ברכוש והיכו אותו והכל ללא צו שיפוטי.

הנאשם הכחיש שנשך את השוטר. הנאשם כפר בכך שצעק שיש לו נשק וטען שצעק "יש להם נשק", בהתכוונתו לשוטרים שהגיעו לביתו.

טענות ההגנה

3. הנאשם הותקף על ידי השוטרים ללא כל עילה בביתו, גרמו לחבלות בכל חלקי גופו ושברו לו את השיניים.

השוטרים השיגו גבול, לא הייתה להם כל עילה להיכנס לחצר ולבית ולכן היה רשאי הנאשם להתנגד ולהדוף את המעשה. הנאשם סבר שמדובר באנשים שנשלחו על ידי השכנה לפגוע בו. השוטרים נכנסו לחצר ולבית ללא צו שיפוטי ולכן פעלו בחוסר סמכות. ב- 5/ת נטען שהמעצר הוא בגין תקיפה סתם והפרת צו שיפוטי. לא היה סיכון מהנאשם ולכן לא היו צריכים להיכנס ללא צו. לא הופר כל צו שיפוטי ואין לקבל גרסת השוטרים לגבי התקיפה. השוטר מרשה לא פנה לקבלת טיפול רפואי ולא היו סימנים על גופו. משהמעצר היה לא חוקי אזי אין להרשיעו בתקיפה.

תיעוד האירוע, קבצי התמונות, המסמכים הרפואיים ועדות רעייתו של הנאשם תומכים בגרסתו של הנאשם לאירוע.

אשר לעבירת האיומים, זו לא הוכחה, שכן האמירה שיעשה שימוש בנשק לא מהווה איום. לא היה לנאשם נשק והוא אמר את הדברים רק כדי להרחיק את משיגי הגבול מביתו.

לחלופין, עתרו ב"כ הנאשם להורת על זיכוי הנאשם מחמת הגנה מן הצדק בשל סגירת התיק בתלונת הנאשם על ידי מח"ש וטענות הנוגעות לתקיפתו על ידי השוטרים.

דין והכרעה

4. כידוע, נאשם לא יורשע אלא אם אשמתו הוכחה מעבר לכל ספק סביר.
5. מרבית האירוע המתואר בכתב האישום מתועד בצילומי השוטר בר ששת ולכן ההכרעה מתבססת על המתועד בהם, לצד העדויות המשלימות למה שלא תועד באותם צילומים.
6. ב- 2/ מספר סרטונים המתעדים את האירוע מושא כתב האישום כמעט במלואו.

בסרטון שמספרו 0019, החלון סגור ושומעים שוטר אומר שהם שוטרים ושהם הציגו כבר את עצמם כשוטרים והוא אף הציג תעודת מינוי ומבקש לפתוח את החלון. הנאשם משיב בשלילה ואומר שאינו יודע מי העומד מולו, השוטר מבקש ממנו להסתכל עליו לראות שהוא שוטר שלבוש במדים. לאחר מכן הנאשם מוסיף "**אני יוציא עכשיו נשק**" ובהמשך מוסיף "אתה בנדיט". מדקה 00:39 יש תאורה וניתן לראות בבירור את החלון הפתוח חלקית ואת הנאשם ורעייתו עומדים בחלון כאשר רעיית הנאשם אומרת שעכשיו הזמינה משטרה ומשוחחת עם השוטרים שהסבירו שהם שוטרים ואחד מהם הציג תעודת מינוי ומקרב אותה לחלון ומורה לה לפתוח את החלון. השוטר פותח את חלון ההזזה הצידה ואז הנאשם מנסה לסגור אותו תוך שהוא אומר "מה אתה רוצה?" השוטר מחזיק בחלון כדי למנוע את סגירתו והשוטר אומר לאישה "עכשיו הראתי לך תעודה". הנאשם אומר שהמשטרה תגיע עוד 5 דקות וסוגר את החלון כשהשוטר מנסה למנוע ממנו לעשות כן, לאחר מאבק עם שני השוטרים, הנאשם מצליח לסגור את החלון. השוטר אוחז בנשק ביד. השוטר מדווח בקשר על ניפוץ החלון ומתחילים בניפוץ החלון תוך שהם צועקים שהם שוטרים ומבקשים לפתוח את הדלת.

אחד השוטרים צועק שיש לנאשם משהו בכיס ויש צעקות מתוך הבית. בשלב זה (בדקה 2:28) יש דיווח ברקע של מוקדנית המשטרה על מודיעה שמדווחת שפורצים לה לבית והשוטר משיב למוקדנית שהם הציגו תעודה ואלה סירבו לפתוח את הדלת. בהמשך יש ברקע קולות של שבירת חלון וצעקות של הנאשם ורעייתו.

בסרטון מספר 0021 בעת שהשוטרים נכנסו לבית הנאשם נראה יושב על הספה. בשלב זה מודיעים לו על מעצרו ואוזקים אותו אך ניתן רק לשמוע את הקולות ולא רואים את המעורבים. לאחר שנאמר לו שינעל נעליים ויתלווה אליהם ניתן לראות את הצדדים כפי שניתן לראות בסרטון 0019.

בסרטון המסתיים בספרות 0018 נראה הנאשם שוכב על הרצפה עם פניו למטה כשהוא כבול בידיו לאחור. הוא

צועק, השוטרים מרימים אותו מהרצפה לספה והוא צועק כאשר אין כל הפעלת כח כלפיו. בהמשך הועמד על רגליו ואוחזים בו בידיו מאחור ומנסים ללכת איתו ללא הצלחה ואז אוחזים בו שניים מאחור וגוררים אותו לחדר לשים נעליים. הוא מתיישב על הרצפה ולא משתף פעולה כך שצריך להרימו ולגרור אותו. השוטרים ביקשו ממנו לקום אחרת יצטרכו לסחוב אותו בכח, אך הוא נשכב ומסרב לקום אף שרעייתו פונה אליו בשפה הרוסית.

בדקה 00:30 ניתן לראות, כי רעייתו של הנאשם מתעדת את האירוע באמצעות הטלפון הנייד שלה. לו היה הנאשם בשלב זה עם שיניים וככל שהשוטרים גרמו לשבירתם הרי מצופה היה שהתיעוד שבוצע על ידי רעיית הנאשם יוגש כראיה בתיק. לא ניתן לשלול או לאשר על פי הצילום בסרטון זה אם היו לנאשם שיניים אם לאו.

ניתן לראות, כי הנאשם ללא אזיקים לרגליו. הנאשם צועק מבלי שנוגעים בו ובשלב שרק אחזו בידים כדי להובילו ללא כל אינדיקציה לשימוש בכח מעבר לכך.

בסרטון 0020 גוררים את הנאשם לחדר סמוך לשים נעליים, הוא לא משתף פעולה ומקשה על השוטרים לקחתו לשם. יש צעקות ברקע ואחד השוטרים אומר "נשך אותו". רואים סימן של ליזר ואחד השוטרים אומר שישתמש בטייזר אם הנאשם ימשיך לתקוף את השוטר.

7. אומר כבר עתה, כי נתתי אמון מלא בעדויות השוטרים משאלה עולים בקנה אחד עם המתועד בסרטונים (ת/2) והעדפתי אותן על פני גרסת הנאשם ורעייתו שלקו בחוסר היגיון ונעדרו הסברים המניחים את הדעת לאופן התנהלותם מול השוטרים.

החשד הסביר והגנת בית מגורים

8. ב"כ הנאשם טענו, כי לא הייתה עילה לשוטרים להיכנס לחצר ולבית ללא צו שיפוטי ובנסיבות אלה קמה לנאשם הזכות, כמחזיק במקרקעין, להדוף את השוטרים שביקשו להיכנס לביתו.
9. סעיף 23 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), תשנ"ו-1996 (להלן: "**חוק המעצרים**") קובע כך:

"(א) **שוטר מוסמך לעצור אדם אם יש לו יסוד סביר לחשד שאותו אדם עבר עבירה בת מעצר והתקיים אחד מאלה:**

(1) **האדם עובר בפניו או עבר זה מקרוב עבירה בת מעצר, והוא סבור, בשל כך, שהוא עלול לסכן את בטחונו של אדם, את בטחון הציבור או את בטחון המדינה;**

(2) **יש לו יסוד סביר לחשש שהחשוד לא יופיע להליכי חקירה;**

...

(4) **יש לו יסוד סביר לחשש שהחשוד יסכן את בטחונו של אדם, את בטחון הציבור או את בטחון המדינה;**

(5) **האדם חשוד שעבר אחד מאלה:**

.....

(ה) **עבירת אלימות בבן משפחה כמשמעותו בחוק למניעת אלימות במשפחה, התשנ"א-1991;**

....

(7) בחוק זה, "עבירה בת מעצר" - כל עבירה למעט חטא

(ב) שוטר מוסמך לעצור אדם ולהביאו לתחנת המשטרה לתכלית שלשמה ביקש לעכבו, אם האדם אינו מציית להוראותיו שניתנו על פי סמכויות העיכוב המסורות לו בדין, או אם הוא מפריע לו להשתמש בסמכויות העיכוב".

סעיף 24 (א) לחוק המעצרים קובע, כי על מבצע המעצר להזהרות, להודיע על המעצר וסיבתו בהקדם האפשרי.

סעיף 25 (א) לחוק המעצרים קובע שיש להביא עצור ללא דיחוי לתחנת המשטרה ולהעבירו לרשות הקצין הממונה על החקירות.

10. **השוטר אליאל אסולין**, סיפר כי שמעו צעקות של גבר ואישה מתוך הבית לאחר שהנאשם ברח לשוטרים מהמקום והוא חשוד בעבירה של תקיפת השכנה והפרת צו הרחקה שניתן להגנתה. שלושת העילות היו את הבסיס לכניסה לבית.

אין מחלוקת, כי בדיעבד הסתבר שלא היה צו שיפוטי שאסר על הנאשם יצירת קשר עם השכנה. חרף הטעות לגבי קיומו של הצו, הרי שהשוטר הסביר, שהשכנה מסרה האשמה לפיה הנאשם תקף אותה ומדובר בעבירה בת מעצר. הנאשם התחמק ממעצר בכך שברח מהשוטרים לתוך ביתו. הנאשם היה במקום סמוך וברח לתוך הבית ולא ניתן היה לשוחח איתו ומנע מהם להיכנס לתוך הבית.

הצעקות בתוך הבית היו בשפה הרוסית, העד לא הבין את מהותן, אך בגלל דחיפות האירוע וחשש לחיי האישה בבית לא דחו את הכניסה לבית.

העד הזדהה בפני הנאשם, הוא לבש מדי משטרה והציג תעודת מינוי. השוטרים ניסו להיכנס דרך דלת הבית שהייתה נעולה, הלכו לדלת האחורית שגם היא הייתה נעולה. ניסו להיכנס דרך החלון אך הנאשם סגר אותו. החשדות של העד כלפי הנאשם הלכו והתחזקו במהלך האירוע. תוך כדי שניסה לדבר עם האישה טרקו את החלון. הנאשם היה להוט לסגור את החלון תוך סיכון השוטר אז הניח שיש סכנה גם לאישה בתוך הבית.

העד לא זוכר שאישה פתחה את החלון וביקשה שיעזבו את המקום ושהיא לא מאמינה שהם שוטרים.

בשים לב לכל אלה, הרי שקם חשד סביר הקושר את הנאשם לעבירות בגין היו רשאים השוטרים לבקש להיכנס לביתו ולצורך כך אף לעשות שימוש בכח, שבירת החלון.

11. **השוטר רון אהרון בר ששת** סיפר, כי בהגיעם לשכנה הנאשם שהה בחצר הבית. הם היו לבושים במדי משטרה והשוטר לוי הציג תעודת מינוי. ברגע שדפקו על החלון הנאשם צעק להם שיש לו נשק. לוי הציג לנאשם תעודת מינוי טרם שנכנסו לחצר.

החשדות כנגד הנאשם היום דחיפת השכנה, גזם עצים השייכים לה והפרת צו שיפוטי. עבירת התקיפה מקימה

סמכות מעצר. בנוסף הם שמעו צעקות של אישה מתוך הבית וחרף דברי האישה, לעתים אישה בתיקי אלימות במשפחה לא משתפת פעולה חרף אלימות שננקטה כלפיה ולכן היה עליהם לוודא את הדברים. אין זה מתפקידו של העד לחקור את התלונה. אחריותו היא להביא את הצדדים לתחנה לצורך חקירה. ההעדפה הייתה לעכב את הנאשם לחקירה אבל בהשתלשלות האירוע הוחלט לעצור אותו. לו היה הנאשם מעלה טענה לתקיפה מצד השכנה שניהם היו מעוכבים לתחנה.

בשלב השיח בחצר הם לא הודיעו לנאשם שהוא עצור והדבר מחזק גרסת השוטרים, כי הוחלט על מעצרו לאור השתלשלות האירוע ולא מלכתחילה.

12. **השוטר שניר לוי**, מסר שהנאשם התעלם ממנו ובהמשך שמעו צעקות בתוך הבית. האישה פתחה את החלון והעד הציג לה תעודת מינוי. העד אחז בחלון ונאבק כדי שהנאשם לא יסגור אותו תוך שהוא מודיע שמדובר במשטרה. בשלב מסוים הנאשם טרק את החלון ואמר שיביא נשק ולכן ראש משמרת הורה לפרוץ לתוך הבית.

בתחילת האירוע נוצר קשר עם הנאשם שאמר לעד "נו טוב" כשאמר לו את מטרת הגעתו ולאחר שהעד הלך לדבר עם השכנה, הנאשם נכנס לבית ומאז לא שיתף פעולה. הנאשם ידע היטב שמדובר בשוטרים.

הנאשם לא שיתף פעולה, נעל את הדלת ונשמע וויכוח בצעקות בבית בשפה הרוסית ולא היה ברור מה קורה שם.

13. **הנאשם**, סיפר שהוא בן 60, שהחצר והבית שייכים לרעייתו.

אף שנכח מתורגמן בדיון הרבה להשיב בעברית, כך שהוא מתקשה בשפה העברית אך אין לומר שאינו מבין כלל את השפה.

יחסיו עם השכנה שהזמינה משטרה לא טובים. ביום האירוע הוא שם מקלות של במבוק כדי להגביה את הגדר, כי השכנה מגדלת גת שענפיו גולשים לחצר שלו. היא לקחה מקל ודפקה בחלק של הגדר שהוא הוסיף כדי לשבור אותו. היא איימה שעוד מעט יבואו חברים שלה לתקוף אותו.

הוא שמע קולות של גברים שאמרו שהם משטרה ושיפתחו את הדלת, אך הוא חשב שהם קשורים לשכנה ונבהל. הוא הכחיש שהיו צעקות בינו לבין רעייתו בתוך הבית. דלת החצר הייתה נעולה ואין לו מושג מי פתח להם את הדלת.

אישר שהשוטרים הציגו לו תעודת מינוי אך בגלל שכיוונו פנסים לפניו הוא לא ראה זאת. אלא שעל פי התיעוד בסרטון לא הייתה כל בעיה לראות התעודה מאחר שהשוטר עמד קרוב אל בני הזוג והציג את התעודה קרוב לפנייהם.

לדבריו, לא אמרו לו את סיבת המעצר. אחד השוטרים תפס אותו בצוואר והפיל אותו לרצפה. הוא חש ברע ואף איבד את הכרתו לרגע. אזקו אותו כשהוא על הרצפה ואמרו לו לקום אבל מההתרגשות הוא לא הצליח להתרומם. כאב לו כשאזקו אותו. השוטרים תפסו לו ברגליים ובידיים, הטיחו את ראשו בקיר ושברו לו את השיניים. היה לו סימן כחול בחלק האחורי ברגל ימין והיה לו קשה לעמוד "**אני חושב שזה קרה עם השוקר**" (עמ' 38

שורה 30). בניידת שכב על הרצה עם הפנים והרביצו לו באזור הכליות. השוטרים חנקו אותו ואזקו אותו ולכן כלל לא התנגד.

על נשיכת השוטר מרשה מסר "ייתכן כשקיבלתי מכה בלסת ושברו לי שיניים, אולי אז כן, זה מה שקרה. **אולי מישו ננשך**" (עמ' 39 שורה 6), אך לא הייתה לו כוונה לנשוק את השוטר או להתנגד למעצר. בהמשך נשאל אם נשך או לא והשיב בשלילה (עמ' 39 שורה 11). הנאשם אישר את האמור בחקירתו, כי לא התכוון לנשוק את השוטר.

לדבריו, מה שרואים בסרטונים זה לא התנגדות מצידו והוסיף שסגירת החלון על השוטרים זה לא הפרעה לעבודת השוטרים. אין בידי לקבל טענות אלה של הנאשם. סגירת החלון ומניעת כניסת השוטרים בהחלט מונעת את יכולתם לבצע את תפקידם. הנאשם לא שיתף פעולה עם השוטרים אף שחזרו והפצירו בו להתלוות אליהם לאחר שהיה אזוק והם נאלצו לגרור אותו שוב ושוב ובכך יש שימוש בכח למנוע מעצר.

הנאשם עמד על כך שהדלת לבית הייתה פתוחה והוא לא קם לסגור אותה בשום שלב, אך מדובר בגרסה שאין בידי לקבלה. לא סביר שהנאשם ישאיר דלת פתוחה לנוכח דבריו, כי חשש שהשכנה תשלח אנשים לפגוע בו.

כשנשאל מדוע שהשוטרים ידפקו בחלון אם הדלת הייתה פתוחה השיב שיש לשאול את השוטרים ולא אותו. העד לא ידע למסור הסבר מדוע בסרטון השוטרים צעקו לו שוב ושוב לפתוח את הדלת אם זו הייתה פתוחה. אם חשש שאנשים מטעם השכנה יגיעו לפגוע בו כיצד התיישב לנוח על הספה כשהדלת פתוחה ואותם אנשים מתדפקים על חלון ביתו. אין כל היגיון בדברי הנאשם ולכן איני מקבלת אותם.

הנאשם טען שדברי השכנה לשלוח עבריינים היו כחצי שעה לפני האירוע. אם כך הדבר, הרי שהתנהלותו הכוללת אינה סבירה, הוא לא הזמין משטרה, לא נעל את הדלת ואף פתח את החלון ושוחח עם אותם אנשים שחשב שהם העבריינים שבאו לפגוע בו. אין הסבר מדוע לא פנה לשוטרים עם הגיעם לשכנה כדי להתלונן על דבריה. אישר שהחזיק את החלון והשוטרים שברו את הזכוכית. כשהחלון נשבר ראה שאלה שוטרים, התרחק והתיישב על הספה.

אישר שמסר בחקירה, כי אינו זוכר כלום מהאירוע, וכי בעדותו בבית המשפט הוא כן זוכר את הדברים. הסביר שלא זכר בעת החקירה בגלל שהרביצו לו בראש.

טוען ששיתף פעולה עם השוטרים, וכי שלושה מהם שיקרו בעדותם ואחד מהם "ככה ככה. חצי חצי" (עמ' 52 שורה 18).

לא זוכר אם החזיקו אותו ברגליים, הוא זוכר שמשכו אותו ברגליים. לאחר שהוצג לו הסרטון הודה שאולי זה היה בניידת (עמ' 53 שורה 32) ואישר שבשלב הוצאתו מהבית לא היה אזוק ברגליו (עמ' 54 שורות 1-4).

הנאשם טען שאיבד הכרה הרבה פעמים, אף שאין לכך תיעוד רפואי (עמ' 53 שורות 21-22).

הנאשם הכחיש שהיה מחוץ לבית בסמוך להגעת השוטרים. האירוע של התקנת הגדר והריב עם השכנה היה בשעה 12 בצהריים, אף שהשכנה התלוננה בשעות הערב על פי חומר הראיות.

בנסיבות אלה, העדפתי את גרסת השוטרים לפיה הנאשם פגש בהם בעת שאלה ניגשו לשוחח עם שכנתו, הוא ידע שלאחר מכן ייגשו לשוחח עמו, הם הזדהו כשוטרים, הציגו תעודת מינוי והיו לבושים במדי משטרה ולכן אין בידי לקבל טענת הנאשם, כי סבר שמדובר בעבריינים שנשלחו על ידי שכנתו. התנהלותו הכוללת לא מלמדת על בריחה מעבריינים אלא על בריחה משוטרים שבאו למלא את תפקידם, בידועו היטב שהם שוטרים.

14. **הגב' ויולטה איידרמן**, רעייתו של הנאשם העידה בעברית בהתחלה ואז לבקשת ב"כ הנאשם עדותה תורגמה בחלקים ממנה מרוסית.

הכחישה גרסת השוטרים שהיו צעקות בבית. השוטרים כיוונו לעברה נשק. היא פתחה את החלון וסגרה אותו. הוטח בה שבסרטון השוטר הציג לה את התעודה קרוב לפניה ולא היה אור שהפריע לה לראותה בבירור ולא היה לה הסבר. העדה טענה שלא האמינה שהם שוטרים אף שהוצג לה הסרטון שהשוטר צמוד אליה הציג תעודת מינוי, הוא היה לבוש במדי משטרה ועל בגדיו סימן של המשטרה והם כל הזמן צועקים שהם משטרה.

הוטח בעדה, כי בסרטון היא נשמעת אומרת את המילה "משטרה" ומכאן שהיא הבינה שמדובר בשוטרים והשיבה שאולי התעודה מזויפת. בהמשך אישרה שייתכן שהתעודה לא מזויפת והוסיפה ששוטרים לא אמורים להתנהג כך.

המוקדנית במשטרה הנחתה אותה לא לפתוח את הדלת לאף אחד ולכן לא שיתפה פעולה עם השוטרים שהגיעו למקום. היא פחדה ולכן חיכתה לשוטרים שהזמינה.

גרסת העדה לא הייתה עקבית ולא מצאתי בה היגיון לאופן התנהלותה לאחר שהוצגה לה תעודת מינוי. היא הזמינה משטרה בגלל השוטרים שהיו בחלון ביתה ולכן לא סביר שחשבה שהם עבריינים שכן בשלב זה לא חיכתה לשוטרים אחרים, כך שבשלב הראשוני בעת המפגש עם השוטרים לא פעלה כלל על פי הנחיית המוקדנית.

15. ההגנה ביקשה לקבוע, כי מעשיו של הנאשם נעשו לשם הדיפת מי שהוא סבר שאלה תוקפים שנשלחו על יד שכנתו מכח סעיף 18 לחוק המקרקעין וסעיף 447(א) לחוק העונשין.

סעיף 18 (א) לחוק המקרקעין, תשכ"ט-1969, שכותרתו **"שימוש בכח נגד הסגת גבול"** קובע כך **"המחזיק במקרקעין כדין רשאי להשתמש בכוח במידה סבירה כדי למנוע הסגת גבולו או שלילת שליטתו בהם שלא כדין"**.

סעיף 447 לחוק שכותרתו **"הסגת גבול כדי לעבור עבירה"** קובע אלו מעשים יגבשו את העבירה של הסגת גבול ואינו רלוונטי לענייננו.

16. סעיף 134 לחוק שכותרתו **"הגנת בית מגורים, בית עסק ומשק חקלאי מגודר"** קובע כך:

(א) **לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שהיה דרוש באופן מיידי כדי להדוף מי שמתפרץ או נכנס לבית המגורים, בית העסק או המשק החקלאי המגודר, שלו או של זולתו, בכוונה לבצע עבירה, או מי שמנסה להתפרץ או להיכנס כאמור."**

17. השוטרים נקראו בשל תלונה מצד שכנתו של הנאשם על תקיפה והיזק לרכושה על ידי הנאשם ולכן השוטרים הגיעו למקום בתוקף סמכותם. השוטר לוי פגש בנאשם ואמר לו שיגיע אליו לאחר שישוחח עם השכנה. חרף אלה, הנאשם מנע מהשוטרים להיכנס לביתו, ברקע נשמעו צעקות של גבר ואישה מתוך הבית.

ולכן הייתה לשוטרים סמכות לפעול אף ללא צורך בצו שיפוטי.

מהסרטון עולה בבירור שיחה בין השוטרים הלבושים במדים לבין הנאשם ורעייתו. תעודת מינוי של אחד השוטרים הוצגה בפני השניים. השוטרים חזרו וצינו שהם שוטרים ודרשו לפתוח את הדלת. בחירת הנאשם ורעייתו שלא להאמין שמדובר בשוטרים שלבושים במדים ומציגים תעודת מינוי היא מתממת ולא נתתי בה אמון לנוכח התיעוד בסרטון. לו סברו הנאשם ורעייתו שמדובר בתוקפים שנשלחו על ידי שכנתם, לא היו משוחחים עמם אלא סוגרים את החלון, נכנסים במהירות לתוך ביתם ומסתגרים במקום בטוח עד להגעת כוחות משטרה לסייע להם.

תקיפת השכנה, הפרת הצו השיפוטי (אף אם בדיעבד הסתבר שלא היה צו בתוקף), התחמקות הנאשם מהמשטרה, הצעקות בבית הנאשם ורעייתו, אמירתו כי יש לו נשק וסירובו העיקש לפתוח את הדלת או החלון מקימים חשד סביר לביצוע עבירה ומקימים סמכות לשוטרים להיכנס לבית ללא צורך בצו שיפוטי.

18. ב"כ הנאשם הפנו ל- 2/ נוהל משטרת ישראל מספר 300.01.221 שעניינו "פריצת דלתות במהלך חקירה". לא מצאתי שפעילות השוטרים הייתה בניגוד לנוהל זה לנוכח החשד כנגד הנאשם וסירובו לשתף פעולה חרף הסברי השוטרים ודרישתם החוזרת לאפשר את כניסתם לבית.

19. בנסיבות אלה הוכח, כי היה חשד סביר כנגד הנאשם אשר הצדיק את כניסת השוטרים לחצר ולבית אף ללא צו שיפוטי. משכך, אין בידי לקבל טענות הנאשם, כי בנסיבות אלה עומדת לו הגנת בית מגורים המאפשרת לו להדוף את השוטרים שהגיעו לחצרו ולביתו על מנת לברר תלונת שכנתו ובמידת הצורך לעכבו או לעצרו. נוכח התנהלות הנאשם ובהמשך גם רעייתו והצעקות שנשמעו בבית לא מצאתי כל פגם בפריצת החלון וכניסת השוטרים ולא עומדת לנאשם כל הגנה מפני כניסתם של השוטרים לביתו בנסיבות שנוצרו.

עבירות התקיפה ושימוש בכח למנוע מעצר

20. **פקד מרשה אביחי**, סיפר שהשוטרים לוי ובר ששת עסקו בגביית עדות מהשכנה והעד ואסולין ניגשו לבית הנאשם. הוא לא ראה הנאשם בחצר הבית ומי שפתח להם את דלת החצר הוא שכנו של הנאשם.

בעת היציאה מהבית, בפרוזדור, הנאשם נשך אותו בירך ברגל ימין, והעד בתגובה אינסטינקטיבית היכה בו ואז שחרר הנאשם מהנשיכה. הנשיכה לא הותירה סימן והוא לא נזקק לקבלת טיפול רפואי. לא ראה שנשברו לנאשם השיניים, אם כי ייתכן שבגלל זה לא נראו סימנים על הירך שלו והוא לא חש בכאבים.

העד הכחיש שננקטה אלימות כלפי הנאשם. העד החזיק את הנאשם חזק כשאזקו אותו והרים אותו בכוח כדי להוציאו מהבית לניידת.

21. **השוטר שניר לוי**, סיפר כי כשנכנסו לבית, הנאשם ישב בסלון על הספה והם עצרו אותו, אך אינו זוכר מי הודיע לנאשם על מעצרו. נעשה שימוש בכח במהלך המעצר, כי הנאשם לא נענה להוראות השוטרים.

העד הודה שבשלב הראשוני לא הציג תעודת מינוי, כי ראו שהוא שוטר במדים. בני הזוג פתחו חלון, אך לא זוכר אם ביקשו מהם לעזוב. לא זוכר שהנאשם אמר להם שהוא לא מאמין שהם שוטרים. אישר שיש העשרה בדו"פ, כי הנאשם התקשר למשטרה בשעה 19:21 והונחה על ידי המוקד לא לפתוח את הדלת.

העד הנחה את שותפו בר ששת לצלם לנוכח התנהגות הנאשם.

22. **השוטר אליאל אסולין**, סיפר כי נעשה שימוש סביר בכח בעת מעצרו של הנאשם. הם כבלו את הנאשם

והרימו אותו בידיים וברגליים, אך הכחיש שהיכו אותו, האירוע כולו מתועד כך שניתן לשלול טענות הנאשם.

השוטר רון הודיע לנאשם על מעצרו. לא זוכר סימני חבלה על הנאשם בסוף האירוע.

23. **השוטר רון אהרון בר ששת** סיפר, כי הוא שצילם את האירוע.

שניר הודיע לנאשם על המעצר, לא זוכר מתי זה היה, והעד הוא שביצע את המעצר עצמו.

לגבי הטענה שהמצלמה כוסתה ולא צילמה את שלב הצעקות של הנאשם אלא לאחר מכן השיב שאינו זוכר, וכי אין שום חבטה או תקיפה והצעקה כנראה באה מאזיקת הנאשם.

24. בסרטון נשמע אחד השוטרים צועק בזמן אמת, כי הנאשם נשך את מרשה. נוכח כל האמור לעיל והעולה מהסרטונים ב- 2/ת, הוכח, כי הנאשם נשך את השוטר מרשה וסירב להתלוות אל השוטרים כמתואר בכתב האישום.

עבירת האיומים

25. ב"כ הנאשם טענו, כי האמירה של הנאשם, כי יוציא נשק כלפי השוטרים אינה מגבשת את עבירת האיומים.
26. סעיף 192 לחוק קובע כך: **"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים"**.

בע"פ 103/88 **משה ליכטמן נ' מדינת ישראל** (6.9.89) (פסקה 8), נקבעו שני מבחנים על מנת להבחין בין איום לאזהרה. הראשון, **מבחן השליטה**, האם יש לדובר שליטה או השפעה על אפשרות התממשותה של הסכנה שעליה הוא מתריע. השני, **מבחן המהות**, מה מהותם וטיבם של הדברים שנאמרו?

בבחינה האם מעשה מהווה איום אם לאו המבחן הוא אובייקטיבי **"... הערכתו של האדם הסביר, כפי שהיא באה לידי ביטוי על רקע מכלול נסיבותיו של המקרה"** (עניין ליכטמן, פסקה 7), ראו גם ע"פ 5498/10 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (06.04.11) ורע"פ 2038/04 **לם נ' מדינת ישראל**, (4.1.06), (פסקה 41).

בע"פ 4210/09 **לירן נ' מדינת ישראל** (25.11.09), (פסקה 7) קבע בית המשפט **"... מהצד האחר, בל נשכח כי החומרה הגלומה בעבירת האיום על פי תכליתה היא רצונו של האחד לשלול את הבחירה החופשית של הזולת על ידי איום בפגיעה בו שלא כדין... לדעתי, יש לאמץ את הגישה לפיה כוונה לפגוע באופן כזה בחירותו של הזולת מהווה גם פגיעה באוטונומיה שלו. זהו רובד מרכזי בחומרת המעשה"**.
27. בסרטון נשמע הנאשם צועק לעבר השוטרים שהוא יוציא נשק, וזאת בתחילת השיח בין הצדדים.

השוטר לוי סיפר שהתייחס ברצינות לאמירה של הנאשם שיביא נשק ולכן הייתה דחיפות לפרוץ פנימה ורק אחרי שנכנסו הבינו שלא היה לו נשק.

28. **הנאשם** בניגוד לכפירתו במענה לכתב האישום הודה בעדותו בפניי שצעק שיש לו נשק, כי חשב שהם עבריינים ואמר זאת במטרה להפחידם.

29. בנסיבות אלה, אמירתו של הנאשם, כי יוציא נשק נועדה להרתיע את השוטרים ולהניעם מביצוע תפקידם לנוכח החשש הגלום מהחזקת הנאשם בנשק ולכן מגבשת את עבירת האיומים.

הגנה מן הצדק

30. סעיף 149 (10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, מורה כי ניתן לבטל כתב אישום בנסיבות בהן **"הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית"**.

בהתאם להלכה הפסוקה יש לבחון את הטענה בשלושה שלבים; ראשית, בחינת עוצמת הפגם שבהתנהלות המאשימה. שנית, איזון בין הערכים הנוגדים, היינו אם בהתחשב בכלל נסיבות העניין והאינטרסים הנוגדים, יש בקיומו של ההליך הפלילי משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות. שלישית, בחינת הסעד המידתי הראוי בגין ההפרה (ע"פ 4855/02 **מדינת ישראל נ' בורוביץ** (31.3.05)). יחד עם זאת, נקבע כי גם אם קרתה תקלה או התנהלות בלתי ראויה, היא לא תביא בהכרח לביטול כתב האישום ויש לבדוק דרכים חלופיות, קיצוניות פחות מביטול כתב אישום לריפוי הפגם. יש צורך לאזן בין מהות התקלה לבין האינטרס הציבורי שבבירור האישום (בש"פ 9130/07 **מוחמד נאסר נ' מדינת ישראל** (1.11.07)).

הנטל הוא על הטוען להגנה מן הצדק.

31. ב"כ הנאשם טענו, כי נפלו פגמים בהתנהלות מח"ש בסגירת התיק בתלונת הנאשם באופן שיש בה להקים לו הגנה מן הצדק.

הנאשם, סיפר כי הוא פנה למח"ש רק לאחר שהבין שהוגש נגדו כתב אישום ודברים דומים מסרה גם רעייתו.

לא הובאו בפניי ראיות בגינם יש מקום לתהות על החלטת מח"ש.

ראשית, חלק משמעותי של האירוע תועד על ידי השוטרים (ת/2).

שנית, גרסת הנאשם ורעייתו לגבי התנהלות השוטרים וסברתם שמדובר בתוקפים נסתרה בתיעוד המצולם כך שמדובר בגרסה בעלמא. הסברי בני הזוג בבית המשפט היו חסרי כל היגיון ואינם מתיישבים עם המתועד בצילומים.

32. בנסיבות אלה לא מצאתי את הפסיקה אליה הפנו ב"כ הנאשם רלוונטית לענייננו.

בת"א (י-ם) 10152/99 **בן גביר ואח' נ' מדינת ישראל** (26.8.01), נדונה תביעה כספית בגין פריצה לבית התובעים ומעצרו של התובע 1 ללא צו שיפוטי.

בת"פ 51131-10-12 **מדינת ישראל נ' שמעוני ואח'** (9.2.14) הנאשמים זוכו מעבירות של תקיפת שוטרים לאחר שנכנסו לבית וביצעו חיפוש ללא כל מקור סמכות.

בת"פ 1866-06 (עכו) **מדינת ישראל נ' ניסן** (16.8.07) התקבלה טענה של הגנה מן הצדק בשל מכלול של טענות וכתב האישום בוטל, מה שלא מתקיים בענייננו.

33. מכל מקום, גם אלמלא גרסת הנאשם, די בראיות המאשימה, מעשי הנאשם כפי שתועדו בצילומים ופורטו

לעיל כדי להוכיח את אשמתו במיוחד לו מעבר לכל ספק סביר. לליקויים בהתנהלות מח"ש, ככל שהיו כאלה, ולא הוכחו כאלה בפניי, יש לתת משקל בגזירת דינו של הנאשם.

34. אשר לטענת הנאשם, כי נעשה שימוש במכשיר הטייזר הרי שלא מצאתי לכך כל בסיס.

הנאשם טען שמסר בחקירתו במשטרה על השימוש בטייזר כנגדו, אף שאין לכך תיעוד, כמו גם לתלונתו על חניקתו ותקיפתו בניידת.

השוטר לוי סיפר, כי השוטר מרשה צעק שהנאשם נשך אותו. העד בעל הסמכה לשימוש במכשיר טייזר והוא שלף את המכשיר אך שלל שימוש בו, שכן אם היה עושה בו שימוש היה רושם זאת בדוח. לדבריו, הרעש שנשמע בסרטון מספר 20 בדקה 2:24 זה טריקת דלת ולא שימוש בטייזר, כי לטייזר יש צליל אחר כל לחיצה עליו משמיעה צליל למשך 5 שניות (כך מסר גם השוטר בר ששת). בסרטון רואים את הלייזר כאשר כיוון את המכשיר לעבר הנאשם בעקבות נשיכת מרשה. כדי לעשות שימוש בטייזר, המכשיר צריך לגעת בגופו של הנאשם, כדי לסגור מעגל.

בתיעוד החבלות של הנאשם (ת/6) אין כל תמיכה לטענת הנאשם לשימוש בטייזר והנאשם לא הציג כל ראיות המעידות, כי נעשה שימוש בטייזר על גופו.

השוטר רון בר ששת סיפר, כי מרשה צעק שהנאשם נשך אותו, לוי הזהיר אותו משימוש בטייזר אם לא יפסיק את התקיפה, וכי רואים את הסימן של הלייזר אך לא נעשה שימוש בטייזר.

רפ"ק הראל אהרון, שימש כקצין החקירות של תחנת רחובות וקבע את תנאי שחרורו של הנאשם בערובה. כל תיק נבחן לגופו ואינו זוכר את הנימוקים להחלטה בתיק זה. את החלטתו מסר טלפונית לחוקר פייר גודום. לא הוכח ששחרורו של הנאשם ממעצר קשור בטענתו לתקיפה כלשהי כלפיו.

יצוין, כי בתיעוד המצולם אמנם מזהירים את הנאשם שיעשה שימוש בטייזר, ושומעים רעש חזק ברקע אבל בפועל החבלות על גופו של הנאשם צולמו ואין בהם כל תמיכה לשימוש בטייזר. יתירה מכך, לו נעשה שימוש בטייזר חזקה שהצילום שרעיית הנאשם צילמה היה מוצג בפניי להוכחת טענה זו.

35. גם לטענות לתקיפת הנאשם ושבירת שיניו לא מצאתי כל בסיס.

הנאשם, סיפר כי הזמינו לו אמבולנס כי חש ברע, היו לו כאבים בלב. הוא סירב להתפנות לבי"ח, כי רצה ללכת עם רעייתו, וכך עשו לאחר שחרורו מהחקירה. בהמשך חש ברע שוב ורעייתו לקחה אותו שוב לבי"ח קפלן.

לדבריו, השוטרים שברו לו השיניים והוא נזקק לטיפול בגין כך (עמ' 40 שורה 1). הוטח בו לא שלא מסר על שבירת השיניים בבדיקה במיין וטען שדיווח זאת לרופאים גם בביקור הראשון וגם בשני (עמ' 41 שורות 5). בהמשך מסר הנאשם גרסה מזגזגת לגבי בדיקת הרופא את שיניו, פעם מסר שבדקו אותו ופעם טען שלא בדקו אותו חרף

תלונתו.

לגבי מסמכים רפואיים בעניין השיניים טען שיש לו אבל הוגש רק נ/5 שהוא הזמנת תותבות בלבד ואין בו להעיד על שבירת שיניים או חבלה כלשהי באזור הפה.

השוטרים הכחישו ידיעה לגבי חבלה בשיניו של הנאשם. השוטר רון בר ששת הוסיף, כי אינו מאמין שהיה אירוע בו נחבל הנאשם והוא היה שוכח לתעד זאת בדו"פ שלו.

השוטר אסולין הכחיש שנשברו לנאשם שיניים במהלך האירוע, אך אישר שבמהלך הרמת הנאשם, כאשר ראשו לפנים ורגליו לאחור ופנים כלפי מטה, הוא המשיך להשתולל אף שאחזו בו ארבעה שוטרים ונפל.

הנאשם הגיש את נ/4, אסופה של מסמכים רפואיים וחיוב בתשלום בגין טיפול רפואי שקיבל. הוגשו סיכומים רפואיים מיום 24.10.16, 25.10.16, 2.11.16 ו- 10.1.18 ואין בהם כל זכר לתלונה בנוגע לשבירת שיניים או פגיעה באזור הפה, אף שלתלונות אחרות שלו יש תיעוד. לא סביר, כי אירוע של שבירת שיניים לא יראה בתמונות ב- 6/ת ולא סביר שלא ימצא ביטוי באף אחת מהתעודות הרפואיות, לא בתלונות הנאשם ולא בתיעוד ממצאי הבדיקה. יובהר, כי הנאשם נבדק במיון מספר שעות לאחר מעצרו ולכן לא סביר שלא היה מתלונן על כאבים עקב שבירת שיניו.

הוגש גם נ/5 מסמך שכותרתו "תעודת משלוח הזמנת עב" מיום 28.10.16 בנוגע להזמנת תותבות אך אין בו ללמד דבר על שבירת שיני הנאשם באירוע מושא כתב האישום.

בהעדר כל תיעוד בעניין שבירת שיני הנאשם, לא בחקירתו, לא בתמונות ולא בתעודות הרפואיות, הרי שלא נמצא כל בסיס לטענה זו.

36. נוכח כל האמור לעיל לא הוכח שעומדת לנאשם טענה של הגנה מן הצדק.

לסיכום

37. קבעתי, כי עדותם של השוטרים מהימנה עלי והיא מתיישבת עם התיעוד בסרטונים ב- 2/ת ודחיתי גרסת הנאשם ורעייתו.

משכך עלה בידי המאשימה להוכיח אשמתו של הנאשם מעבר לכל ספק סביר ולא עלה בידו לעורר ספק סביר או להצביע על קיומה של הגנה בגינה לא יורשע ולכן, אני מרשיעה אותו בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, כ' סיוון תשע"ט, 23 יוני 2019, במעמד הצדדים